

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. června 2021 v trestní věci obžalovaného A. H., narozeného XXXXX ve XXXXX, obžalovaného P. D., narozeného XXXXX v XXXXX, o odvolání obžalovaných proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. února 2021, č. j. 12 T 94/2018-507,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obou obžalovaných **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku a za to jim byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 180 hodin. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený J. Š. odkázán s nárokem na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních. Skutek je popsán ve výroku napadeného rozsudku.
2. Obžalovaní podali proti rozsudku odvolání.
3. Odvolání byla podána oprávněnými osobami a v zákonem stanovené lhůtě.
4. Obžalovaní odůvodnili odvolání prostřednictvím svého obhájce.
5. Písemné odůvodnění odvolání je na vícero stranách. Jeho podstatou je to, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou v rozporu s obsahem a výsledky provedení dokazování. Skutková zjištění vycházejí ze spekulativních úvah soudu, soud dotváří skutkový děj, což je přičítáno k tíži obžalovaných. Poškozený Š. je nevěrohodný a je na věci zainteresován. Vzniklé pochybnosti v řízení před soudem se prohloubily. Volné hodnocení důkazů nemůže být výrazem svévole soudu prvního stupně. V dané věci chybí potřebný stupeň společenské škodlivosti. Je poukázáno na to, že soud prvního stupně má poněkud jiný popis skutkového děje, než jak byla podána obžaloba. Podle názoru obhájce to není možné. Obhajoba také nebyla připravena na to, že by mohlo dojít k nějakým odlišnostem, proto na to nemohlo být reagováno. Soud prvního stupně také pochybil, když vzal za poškozeného pouze svědka Š., protože v domě bydlela také svědkyně H. a její dcera. Domovní svoboda tedy měla být narušena vůči všem těmto osobám, kterým tedy bylo upřeno právo poškozených. Vpich injekční jehlou do hýždě poškozeného není důkazně prokázán. Soud

203/2021

prvního stupně fantazíruje, pokud uvedl, že obžalovaní přijeli společně do Březiny jedním vozidlem. Je patrné, že každý měl svůj vlastní automobil. Zazvonění u vstupních dveří u rodinného domu poškozeného předcházela návštěva obžalovaných v autoservisu, kde se ptali, zda je poškozený přítomen. Není pravdou, že se v kuchyni představil obžalovaný H. tak, že je manželem M. H., přítelkyně poškozeného. Podle poškozeného, když otevřel dveře, stál před ním cizí muž se vzezřením obžalovaného H., ptal se, jestli je Š., že je H. a že má poškozený něco společného s jeho ženou. Popis skutku ve výrokové části rozsudku neodpovídá skutkovým zjištěním na základě provedeného dokazování. Není také pravdou, že by jednání obžalovaných v obydlí poškozeného bylo motivováno snahou zakrýt stopy přítomnosti v obydlí poškozeného. Poškozený vnímal to, že v osobě obžalovaného H. je samotný obžalovaný H.. To bylo zřejmé i z konverzace mezi obžalovaným H. a poškozeným. Nedá se říci, že by výpověď poškozeného a další svědecké výpovědi vytvářely takový řetězec důkazů, ze kterého by bylo možné dospět k závěru, že lze vyvrátit obhajobu obžalovaných. Obhájce odkazuje na soudem prvního stupně akcentované důkazy a pro účely odvolacího řízení připomíná podstatný obsah, aby bylo možné objektivně zhodnotit, do jaké míry byl provedenými důkazy vytvořen ucelený řetězec důkazů, ze kterých vyšel soud prvního stupně. Je potřeba konfrontovat výpověď matky poškozeného s tím, co uvedl svědek F.. Svědek F. uvedl, že poškozený byl na terase, na verandě, začal volat. Svědku F. neviděl, volal na souseda, svědka Ř., že má volat policii, že byl přepaden. Situace vnímaná svědkem nevypadala nebezpečně. Svědek viděl, jak vyšší člověk odchází po schodech dolů, pak pryč. Druhý menší stále něco mluvil. Svědkyně Š. měla na terase vše vidět. Z výpovědi svědka F. plyne, že v době, když jeden z obžalovaných odcházel po cestě dolů od domu poškozeného, teprve v tomto momentu se otevřely dveře a svědkyně Š. vystoupila před dům, kde hovořila s dalším z obžalovaných. Nelze akceptovat výpověď svědkyně Š.. Na terase se totiž nacházel pouze její syn. Svědek F. potvrdil, že venku stál poškozený pouze v trenýrkách, vnímal modřinu, nevypadalo to nebezpečně. Nepotvrdil krvácení. Svědek viděl, jak na verandu nejdříve vyšel poškozený, potom vyšší muž a potom menší. Poškozený mohl volně odejít. Nic zvláštního svědkovi v paměti neuvízlo. To je v kolizi s tím, co uvedla svědkyně Š., která viděla, jak postava v černém, která vyběhla za synem, ho tahala za tričko. Vypadalo to, že se ho snaží vtáhnout do domu. Vnímal, že poškozený začal volat, ať někdo zavolá policii. Na místě samém byla provedena prověrka 6. 2. 2020. Byly zjišťovány výhledové poměry svědků. Soud prvního stupně konstatoval, že vše, co svědci popisovali, vidět mohli. Takový závěr budí rozpaky. Soud neproověřoval výhledové poměry v době spáchání činu, nepozastavil se nad tím, že živý plot na zahradě svědka F. byl krátce před konáním prověrky upraven, čerstvě zastřižen, se zcela evidentním prostrihem v jeho části, přes kterou mohl svědek F. sledovat terasu domu poškozeného. To soud prvního stupně relativizuje, konstatuje, že je běžné zastřihávat živý plot. Soud konstatuje, že stříh živého plotu v měsících končící zimy je obvyklý. Svědek F. upravoval živý plot před měsícem, začátkem ledna, což není období končící zimy, stejně tak začátek února. Tvrzení svědka nekoresponduje se zjištěními na místě činu, kde bylo zřejmé, že šlo o čerstvou úpravu živého plotu. Nad zdůvodněním soudu prvního stupně vznikají rozpaky. Leden není období končící zimy. V této době se živé ploty nestřihají. Soud měl také opřít svá zjištění výpovědí svědka Ř.. Svědek Ř. nikomu neviděl do obličeje. Vnímal pouze siluetu dvou postav. Svědek trpí oční vadou. Na jednom oku má skvrnu. Podle svědka, muž, který odcházel, byl ten, který byl s poškozeným na terase, měl tmavý kabát, z vysvětlení poškozeného mělo vyplynout, že tam byl ještě jeden, který ho měl údajně píchnout injekční stříkačkou, což mu měl poškozený následně sdělit. Svědek uvedl, že svědkyni Š. neviděl. Podle něj z terasy domu poškozeného na vchod domu svědkyně Š. vidět není. Svědkyně tam má dřevník, brání ve výhledu. V písemném odůvodnění odvolání je vyzvednuto, že poškozený není osobou, která by byla nezúčastněná na věci. Poškozený navázal známost s manželkou obžalovaného H. na přelomu června a července 2017. Od srpna 2017 šlo o intimní poměr. V září téhož roku se svědkyně H. přestěhovala do bydliště poškozeného společně s dcerou N., neměla od otce, obžalovaného H., souhlas se změnou bydliště a probíhalo opatrovnické řízení. Poškozený

203/2021

nevyzval osoby, aby opustily dům, že jsou v něm proti jeho vůli. Když otevřel, viděl, s kým jedná, že jde o obžalovaného H., představil se mu. Po přivření dveří měl každý tlačít poškozeného do chodby, kde byly další dveře, mají se otevírat dovnitř, do kuchyně, tam měl být poškozený dotlačen, obžalovaný D. měl přendat ze vstupních dveří do kuchyně klíč ze dveří a dveře z prostoru kuchyně uzamknout. Obžalovaný H. si měl sednout ke stolu. Poškozený poukázal na to, že když viděl svědka Ř., po cestě, který šel nahoru k domu, využil situace a šel ke kuchyňské lince, kde je výstup na terasu, začal otevírat dveře, přišel k němu obžalovaný D. a bránil mu v otevření dveří, měli se tam přetlačovat. Obžalovaný H. seděl u stolu. Podařilo se mu přetlačit obžalovaného D., otevřít dveře, dostat se na terasu, kam za ním šel obžalovaný D., snažil se ho stahovat dovnitř. Pak se mu podařilo vejít na terasu, aby kontaktoval svědka Ř., aby zavolał policii. Přistoupil k němu obžalovaný D., svědka pozdravil, v té chvíli si měl všimnout, jak drží v ruce jehlu s injekční stříkačkou a dává si ji do kapsy. Poškozený si měl všimnout, že mu teče krev. Obžalovaný D. měl zastrčit stříkačku do kapsy. Měla tam být nějaká tekutina. Volala na něj svědkyně Š.. Vyzval ji k zavolání policie, byl přepaden. Když přišel z terasy zpět domů, zjistil, že mu zmizel mobilní telefon. Ležel vedle peněženky na stole. Kvůli vpichu měl strach o život. Je zvláštní, je uvedeno v písemně odůvodněném odvolání, že poškozený hned nešel do nejdříve dostupného zdravotnického zařízení, oblékl se a pronásledoval obžalovaného D.. Pak si vzal mobilní telefon od matky, vzal si auto a odjel do Brna za svědkyní H. do nemocnice a volal na policii a hlásil přepadení a krádež mobilního telefonu a vpich jehlou. Ještě v prodejně Vodafone nechal zablokovat telefonní kartu. Pak jel do nemocnice. To všechno „v rozrušení ze strachu o život“. Rozpory ve výpovědích svědků a poškozeného jsou zřejmé. Nelze akceptovat vysvětlení soudu, že mohl vnímat tekutinu z injekční stříkačky poškozený jako krvácení. Je divné, že to nezanechalo na oblečení stopy. Svědek F. krvácení vyloučil. Svědek viděl modřinu, ta ale nebyla ve zprávě lékaře. V popisu skutku rozsudku se nepíše o vpichu injekční jehlou, ale o bodnutí. Mechanismus vzniku zranění nebyl předmětem dokazování. Soud převzal tvrzení poškozeného, aniž by se zabýval jeho věrohodností a vše konfrontoval s provedenými důkazy a s obsahem svědeckých výpovědí. Je třeba poukázat na to, že trestní stíhání rodiče nezletilého dítěte je okolností, která může v opatrovnickém řízení ovlivnit posuzování výchovných kompetencí rodiče a způsob úpravy rodičovské zodpovědnosti za trvání manželství rodičů a stejně tak i po jeho rozvodu. Poškozený Š. a svědkyně H. měli zájem převzít nezletilou N. H. do výlučné péče. Chtěli tak poškodit obžalovaného H., otce N.. Soudem uváděné obstrukce obžalovaného H. v rámci opatrovnického spisu jsou bujnou fantazií soudu. Nemá to oporu v provedeném dokazování. Hodnocení svědkyně K. vycházelo z emočního projevu poškozeného, výpověď svědkyně K. nelze přeceňovat. Nelze nevidět to, že z připojeného spisu 25 C 355/2010 je zřejmé, že poškozený Š. nesouhlasil s rozvodem manželství, zřejmě z náboženských důvodů, manželství bylo rozvedeno. Ze spisu je patrné pokrytectví poškozeného, podle kterého na jedné straně manželství je boží dar, na druhé straně mu nevádí udržovat intimní vztah s manželkou někoho jiného a podílet se tak na rozvratu jiného manželství. Také se nechal poškozený zapsat jako výlučný vlastník nemovitosti, i když věděl, že nemovitost byla společná s jeho manželkou. Účelovost a pokrytectví je osobě poškozeného vlastní. Takovouto charakterovou vlastnost je potřeba také v rámci hodnocení věrohodnosti poškozeného vzít v potaz. Nepřípadné je použití soudem prvního stupně vědomosti o přestupkovém řízení, které mělo být vedeno u Městského úřadu v Kuřimi. Není to nijak významné, žádné řízení zahájeno nebylo. Je s podivem, že soud nevzal v potaz také to, že obžalovaný D. vystupoval jako oznamovatel a poškozený. Jde o nerovný přístup soudu prvního stupně k důkazům. Úvahy soudu o blízkém vztahu mezi oběma obžalovanými jsou nepodložené. Soud byl ovlivněn svědkyní H.. Je poukázáno na to, že obžalovaní si vykájí. Důkazy jsou sporné a nemohou vytvořit pevný základ pro zjištění skutku. Existují pochybnosti o vině obžalovaných. Účelově jsou důkazy vykládány, jejich obsah je překrucován, postup soudu vybočuje z řádného procesu volného hodnocení důkazů. Hodnocení důkazů je deformováno. Sám státní zástupce v podstatě uvedl, že ze strany obžalovaného D. šlo o jakousi morální oporu obžalovaného

203/2021

H., tím otevřel státní zástupce určité pochybnosti o spáchání skutku podle podané obžaloby. Soud to ignoroval. Pokud je tvrzení proti tvrzení, soud musí obezřetně zvažovat věrohodnost proti sobě stojících výpovědí, postupovat velmi pečlivě při hodnocení výpovědí. Je třeba zvažovat i zainteresovanost na věci toho kterého svědka. Nakonec jde o jediný přímý důkaz, pokud jde o poškozeného, na čemž by měla být postavena vina obžalovaných. Nelze přitakat některým faktům, nechat je nezdůvodněné, o tom, co by měl říct ten který obžalovaný, že je pouze účelové. Takto postupovat nelze. Soud druhého stupně je povinen na to reagovat. Důkazní postup je třeba popsat a logicky a přesvědčivě odůvodnit. Pokud je možné vícero výkladů, je potřeba vzít v úvahu pouze ten, který je příznivější pro obžalované. Jedinec může být uznán vinným pouze na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění. Napadený rozsudek nemůže v testu zákonnosti a ústavní konformity obstát. Chyby nalézacího soudu nelze zhojit bez opakování důkazního řízení před odvolacím soudem. Bylo navrženo, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby provedl odvolací soud dokazování a rozhodl tak, že obžalované obžaloby zproští podle § 226 písm. a) trestního řádu.

6. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek v intencích podaného odvolání a také způsob řízení před soudem prvního stupně.
7. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž bylo postupováno v souladu s trestním řádem, nedošlo k procesním vadám, soud prováděl důkazy způsobem, který stanoví zákon, proto je tedy mohl použít v rámci úvah o vině a trestu. Ustanovení trestního řádu, která mají zabezpečit řádné objasnění věci, byla dodržena, jakož i právo obžalovaných na obhajobu. Soud prvního stupně měl dostatek důkazů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností ve věci rozhodnout.
8. Odvolání směřuje hlavně proti hodnocení důkazů soudem prvního stupně, pokud však v něm nejsou logické rozpory, nelze do něj odvolacím soudem zasahovat. V daném případě zjištěny nebyly.

Krajský soud v Brně poukazuje na to, že odvolací námitky jsou v podstatě argumentací před soudem prvního stupně. Soud prvního stupně se s obhajobou obžalovaných vypořádal. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku popisuje stanovisko obou obžalovaných. Vyjmenovává důkazní prostředky, uvádí, co je jejich obsahem. Z těchto důkazních prostředků pak čerpal důkazy, na základě kterých dospěl ke skutkovým závěrům, které jsou včleněny do skutkových zjištění, uvedených ve výroku napadeného rozsudku. Soud prvního stupně poukazuje na to, že ve věci jsou dvě protikladné verze. Jedna verze je popsána obžalovanými a druhá poškozeným. Shoda je u obou verzí v tom, že obžalovaní v inkriminovaný den se nacházeli v obydlí poškozeného. O tom není sporu, jak uvedl soud prvního stupně. Stejně tak vyhodnotil situaci odvolací soud. Kromě dvou výpovědí spoluobžalovaných není takový důkaz, který by jejich obhajobu podpořil. Naopak verze poškozeného je podporována dalšími důkazy. S tímto se odvolací soud ztotožnil. Jestliže soud prvního stupně dospěl k závěru, že výpověď svědka Š. je věrohodná, nelze mu v tomto směru cokoli vytknout. O nějakém zainteresování poškozeného na výsledku trestního řízení nelze hovořit. Procesní postavení poškozeného už samo o sobě je jakýmsi institutem, který určitým způsobem dává poškozenému procesní práva, avšak také určité povinnosti. V každém případě jde o to, že byl jako svědek poučen o tom, že musí vypovídat pravdu, jinak by se vystavil nebezpečí trestního stíhání. Jde-li o obžalované, takové poučení vůči nim nejde použít. Obžalovaní se mohou hájit jakýmkoli způsobem. Samozřejmě nesmí křivě obvinít jinou osobu. Není skutečně důvodu, s tím se odvolací soud ztotožnil, jak uvedl soud prvního stupně, aby se nechal vtahovat poškozený do opatrovnického řízení ohledně dcery obžalovaného a svědkyně H.. Skutečně vpich injekcí je takového charakteru, že není důvod domnívat se, že by si poškozený úmyslně píchl injekci, případně si něco takového vymyslel, aby pak absolvoval nepříjemná vyšetření a měl obavu po určitou dobu z jejich výsledků. Z opatrovnického spisu, dá se souhlasit se soudem prvního stupně, vyplývá spíše konstruktivní jednání manželky obžalovaného, která se s ním chtěla dohodnout

203/2021

ohledně dítěte. Nebylo zjištěno zneužití trestního řízení ve prospěch svědkyně H. pro řízení opatrovnícké. Nelze také souhlasit, jak uvedl soud prvního stupně, že by byli obžalovaní usvědčováni jediným důkazem, a to výpovědí poškozeného. Obsah výpovědi svědků ve svém souhrnu skutečně významně posiluje věrohodnost výpovědi poškozeného ohledně závěrečné fáze konfliktu a verzi obžalovaných tak činí nevěrohodnou a nelogickou. Ať už je bráno v potaz případné řízení u Městského úřadu v Kuřimi, nebo není, je zřejmé, že oba obžalovaní, byly známé osoby vůči sobě, je nerozhodné, jestli si osoby vykaží, nebo tykají. Není také významné hodnocení poškozeného obhajobou jako osobu, která je pokrytecká, což bylo dovozeno ze spisu, který pojednával o rozvodu poškozeného.

9. V zásadě lze shrnout, že popis skutku odpovídá tomu, co uvedl poškozený, o jehož věrohodnosti soud prvního stupně neměl pochybnosti, v tom mu nelze cokoli vytknout, je tedy zřejmé, že oba obžalovaní se znali, že oba vnikli do domu, přetlačili poškozeného, který zevnitř držel dveře, pak se dostali přes chodbu do kuchyně, je také zřejmé, že se obžalovaný H. představil poškozenému, není až tak rozhodné, v jakém konkrétním místě k tomu došlo, faktem je, že se představil, je zřejmé, že v té době poškozený bydlel s přítelkyní, která byla manželkou obžalovaného H., je tedy logické, když chtěl obžalovaný H., aby s manželkou poškozený nebyl. Je také z výpovědi poškozeného prokázáno, že se potom dostal po přetlačování s obžalovaným D. přes balkonové dveře na terasu, aby přivolal pomoc, je také potvrzeno, že byl bodnut, nebo byl píchnut, dá se říci, že jde o synonymum, do pravé části hýždě, a potom že obžalovaní odešli. Lékařská zpráva nemocnice potvrzuje, že k zásahu do hýždě poškozeného došlo. Pokud došlo k určité úpravě popisu skutku, procesní předpis to samozřejmě v určitých mezích, které byly zachovány v daném případě, umožňuje. Přetlačení dveří je tedy neoprávněné vzniknutí do obydlí, je to taky násilné a samozřejmě i chování vůči poškozenému vykazovalo prvky násilí, ať už to bylo přetlačování, píchnutí či bodnutí jehlou do hýždě. Krajský soud v Brně se ztotožnil s právním hodnocením skutku soudem prvního stupně.
10. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že není na místě, aby opětovně vyslyšel svědky, potom hodnotil jejich výpovědi, je to nadbytečné, také to nelze chtít po soudu prvního stupně, který svědky vyslechl.
11. V rámci úvah o druhu a výši trestu soud prvního stupně přihlédl ke všem kritériím, která musí zvážit při ukládání trestu. Jako k polehčující okolnosti soud přihlédl k dosavadnímu bezúhonnému životu obou obžalovaných. Další polehčující okolnosti ani přitěžující okolnosti shledány nebyly. Soud prvního stupně neshledal překážky, kvůli kterým by nemohl být uložen ryze výchovný trest, a to trest obecně prospěšných prací. Pokud uložil každému z obžalovaných trest obecně prospěšných prací v rozsahu 180 hodin, jedná se o trest zákonný a přiměřený.
12. Jde-li o požadavek poškozeného nahradit nemajetkovou újmu v penězích ve výši 50 000 Kč, dá se pro stručnost odkázat na odůvodnění výroku o náhradě škody soudem prvního stupně.
13. S ohledem na to, že Krajský soud v Brně neshledal vady v řízení a v rozhodnutí soudu prvního stupně, s rozsudkem ve výroku a v odůvodnění se ztotožnil, zamítl odvolání obžalovaných, protože jsou nedůvodná.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Zbořilová

203/2021

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání rozhoduje **Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky. č. 312/1995 Sb.).

Brno 17. června 2021

JUDr. Dana Kancírová v. r.
předsedkyně senátu